

چالش مسکن برای افراد کم‌درآمد آمریکا

وقتی «دخل»، معادل «خرج+اجاره» نیست!

گزارش

براساس داده‌های جدید، تقریباً نیمی از کارگران آمریکایی در آمد کافی برای اجاره حتی یک آپارتمان یک خوابه را ندارند. افزایش اجاره‌خانه‌ها در ایالات متحده در پی همه‌گیری کرونا ادامه پیدا کرد و در حال حاضر یک کارگر باید حدود ۲۰ دلار و ۴۰ سنت در ساعت در آمد داشته باشند تا بتوانند اجاره متوسط آپارتمان یک خوابه را تأمین کنند. این در حالی است که متوسط دستمزد در ایالات متحده حدوداً ساعتی ۲۱ دلار است.

خانه‌ای در دور دست

داده‌های سازمان «ائتلاف ملی مسکن اقصشار کم‌درآمد» نشان می‌دهد که میلیون‌ها آمریکایی (از کارگران انبارهای آمازون گرفته تا رانندگان تاکسی و معلمان مدارس عمومی) در پرداخت اجاره با مشکل مواجه هستند. برای فقیرترین مردم آمریکا، خانه‌دار شدن با نرخ فعلی بازار تقریباً دور از دسترس است. بنا به آمار، حدود ۱۴ درصد از آمریکایی‌ها در میانه همه‌گیری کرونا از پرداخت اجاره‌بهای خود بازماندند. این رقم تقریباً دو برابر زمان مشابه، پیش از شروع همه‌گیری است. دستور دولت فدرال برای توقف تخلیه منازل البته مانع از بیرون رانده شدن اجاره‌نشین‌ها از خانه‌های‌شان می‌شود، اما این مهلت قانونی، ماه گذشته به پایان رسید. هر چند که در مناطقی که بیشترین آسیب را طی این همه‌گیری دیده‌اند، مهلت مذکور تا اوایل اکتبر تمدید شد. البته نکته این نیست که وضعیت، صرفاً در شهرهای بزرگ بدین گونه است و همین امر بر آمارهای منتشر شده تأثیر می‌گذارد. اجاره به خانه دو خوابه (مناسب برای یک خانواده) در بیشتر مناطق آمریکا از بودجه‌اجاره‌دهندگان بالاتر است. دولت فدرال مدت‌هاست که از ۳۰ درصد درآمد برای آستانه اجاره‌بها بپایه می‌برد. برای خانه‌های مرفه، این رقم بخشی اندک از درآمد را شکل داده و آن‌ها همچنان پول زیادی برای خریدهای ضروری خود دارند. با این همه، تحقیقات اخیر نشان داده که خانواده‌های کم‌درآمد زمانی که هزینه مسکن از مرز ۳۰ درصد فراتر می‌رود، بالاچار نیازهای خود را کاهش می‌دهند. «دانیل تریست»، تحلیلگر در سازمان «ائتلاف ملی مسکن اقصشار کم‌درآمد» در این باره می‌گوید: «بودجه محدودی که به طور خاص، مستاجرهای کم‌درآمد در زمینه هزینه‌های زیاد زندگی و مسکن با آن مواجه‌اند،

می‌تواند به آسیب‌های جدی بینجامد.»

درآمد نژادی

بررسی‌های سرشمارانه اخیر در جنوب و مرکز لس‌آنجلس نشان از آن دارد که خانواده‌های کم‌درآمد مجبورند هزینه‌های خود را در زمینه بهداشت، غذا و آموزش کاهش دهند تا بتوانند اجاره‌های منازل خود را تأمین کنند. با توجه به هزینه‌های جاری مسکن، ۱۰ درصد از آمریکایی‌ها با کمترین درآمد باید ۵۵ درصد از درآمد خود را برای پرداخت اجاره‌بهای خانه‌ای یک‌خوابه هزینه کنند. مقرر به‌صرفه بودن مسکن برای کارگران سیاهپوست و لاتین‌تبار که درآمدشان به نحوی قابل توجه از سفیدپوست‌ها کمتر است، به نوبه خود مشکلی است قابل تأمل. اکثریت سفیدپوست‌ان آمریکایی می‌توانند اجاره خانه‌ای یک‌خوابه را پرداخت کنند و به طور متوسط ساعتی ۲۳ دلار و ۳۱ سنت درآمد دارند، اما یک کارگر سیاهپوست به طور متوسط ساعتی حدود ۱۷ دلار و ۸۱ سنت درآمد دارد و بسیار کمتر از آنچه برای تهیه راحت یک آپارتمان یک‌خوابه نیاز است، قلمداد می‌شود. کارگران لاتین‌تبار وضعیت‌شان از این هم بدتر است و به طور متوسط ساعتی ۱۷ دلار ۲۴ سنت درآمد دارند. این اختلاف در جدیدترین نظرسنجی‌های برابری اقتصادی خود را نشان داده است که براساس آن از هر سه سیاهپوست و لاتینی‌تبار، یک تن می‌گویند که مطمئن نیستند یا اطمینان کمی دارند که بتوانند ماه آینده اجاره خود را پرداخت کنند. این در حالی است که در میان سفیدپوست‌ان این رقم یک تن از هر شش نفر است. برای کسانی که کمترین دستمزد را می‌گیرند، وضعیت مسکن حتی وخیم‌تر هم هست. حداقل

دستمزد فدرال ساعتی هفت دلار و ۲۵ سنت است، اما برخی ایالت‌ها، شهرستان‌ها و شهرها حداقل دستمزد بیشتری را تعیین کرده‌اند که بالاترین‌اش از آن سان‌فرانسیسکو با ساعتی ۱۶ دلار و ۳۲ سنت است. با این همه، هیچ ایالتی در آمریکا وجود ندارد که یک کارگر تمام‌وقت با حداقل دستمزد بتواند اجاره متوسط یک آپارتمان دوخوابه را بپردازد. شایان ذکر است که تعداد کمی از آمریکایی‌ها (حدود ۲۵۰ هزار تن) حداقل دستمزد ایالتی را دریافت می‌کنند. ۸۶۵ هزار کارگر دیگر کمتر از این مبلغ درآمد دارند؛ عمدتاً به این دلیل که این گروه شامل کارگران بدون حق بیمه می‌شوند که به طور قانونی کمتر از حداقل دستمزد را دریافت می‌کنند (این اختلاف را بناست انعام پر کنند). اما این داده‌ها نشان می‌دهد که حتی با

دارند، کف دستمزد قانونی در هر یک از ایالات آمریکا برای تهیه یک خانه معمولی با دو اتاق خواب کافی نیست. این در حالی است که حداقل دستمزد بالاتر، تفاوتی در هزینه مسکن ایجاد نمی‌کند. در میسوری، آرکانزاس و ایلینوی، حداقل دستمزد بالاتر، هزینه مسکن را پوشش می‌دهد، حال آنکه در ایالت‌های همسایه دستمزد حداقلی نسبت به سطحی که دولت فدرال تعیین کرده افزایش نیافته است. حتی در شریایی که کرونا توانایی بسیاری از آمریکایی‌ها در یافتن شغل را کاهش داده است، هزینه‌های مسکن رو به افزایش دارد. این در حالی است که متوسط اجاره‌ها در بسیاری از مناطق در اوایل همه‌گیری روندی نزولی به خود گرفت، اما در ماه مه سال ۲۰۲۱، قیمت‌ها ۴۶ صدم درصد افزایش را شاهد بود.

کامران برادران

روزنامه‌نگار

ایمنی جمعی در چین
تا پایان سال ۲۰۲۱

یک کارشناس ارشد بیماری‌های تنفسی در چین گفت: «تا پایان سال ۲۰۲۱ میلادی مصونیت جمعی در برابر بیماری کرونا در این کشور محقق می‌شود.» بنابر پیش‌بینی «وانگ نانشان»، انتظار می‌رود چین با پوشش ۸۰ درصدی واکسیناسیون در برابر کرونا تا پایان سال جاری میلادی به ایمنی جمعی در برابر این بیماری دست پیدا خواهد کرد. وی افزود: «تحقق مصونیت جمعی به کارایی و اثربخشی واکسن و میزان انتقال‌پذیری ویروس بستگی دارد.» به گفته این کارشناس ارشد بیماری‌های تنفسی، اثربخشی واکسن‌های ساخته‌شده در چین حدود ۷۰ درصد است؛ بنابراین کشور پیش از تحقق مصونیت جمعی باید بیش از ۸۰ درصد مردم را در برابر بیماری واکسینه کند اما برای تحقق مصونیت جمعی در سراسر جهان حداقل دو تا سه سال همکاری جهانی ضروری است.

آغاز تست آنتی‌بادی
عمومی در انگلیس

انگلیس از این هفته برای نخستین‌بار انجام آزمایش آنتی‌بادی کرونا را برای عموم مردم آغاز می‌کند. جزئیات این برنامه که در چندین رسانه انگلیسی منتشر شده حاکی از آن است که دولت این کشور قصد دارد اطلاعاتی را در مورد مصونیت آنتی‌بادی در افراد آلوده به انواع سویه‌های ویروس کرونا جمع‌آوری کند. بدین ترتیب هر یک از افراد ۱۸ سال به بالا در انگلیس، ولز، ایرلند شمالی و اسکاتلند می‌توانند هنگام انجام تست (PCR) در این طرح انتخاب شوند.

وضعیت دشوار کارگران مهاجر در کارخانه‌های تایوان

زندانی به‌وسعت یک خوابگاه

گزارش

کارفرمایان تایوانی معتقدند، کارگران مهاجر عامل انتشار ویروس کرونا در این کشور هستند؛ به همین دلیل قوانین سختی علیه آنها تحمیل کرده‌اند. «یینگ‌یو آلیشیا‌چن» روزنامه‌نگار مستقل تایوانی است که بر مسائل پناهندگان، حقوق مهاجران و معضلات اجتماعی تمرکز دارد. گزارش‌های او در رسانه‌های مختلف سطح جهان به چاپ رسیده است. او در گزارشی میدانی، وضعیت کارگران مهاجر شساغل در تایوان را بررسی کرده است. نویسنده اقدامات کارفرمایان علیه کارگران مهاجری که از کشورهای جنوب شرقی آسیا به این کشور آسیای مهاجرت کرده‌اند را بررسی و شرایط آن‌ها را ناعادلانه توصیف می‌کند. خلاصه این گزارش مفصل را در ادامه می‌خوانید.

تبعیض آشکار

کارگران مهاجر شاغل در تایوان همچنان در قرنطینه هستند و این موضوع با جدیت تمام برای آن‌ها اجرا می‌شود. بسیاری از فعالان کارگری در جهان معتقدند، اقدامات علیه این افراد نه تنها مناسب نیست بلکه «تبعیض‌آمیز» است. کارگران مهاجر تنها برای رفتن به محل اشتغال خود مجاز هستند تا خانه‌های‌شان را ترک کنند در حالی که این قانون برای شهروندان این کشور به هیچ‌وجه اجرا نمی‌شود. این تصمیم نشان می‌دهد، نیروی کار مهاجر شاغل در این کشور آسیایی از حقوق اساسی خود محروم هستند و سیستم مدیریتی در این کشور، عملکردی بسیار یکجانبه دارد. تایوان به عنوان بزرگترین تأمین‌کننده میکروچیپ‌های رایانه‌ای در جهان به کارگران خارجی بسیار وابسته است تا تقاضای فزاینده لوازم الکترونیکی مصرفی را در میان کمبود جهانی برطرف کند. اگرچه کارگران مهاجر ستون فقرات اقتصاد تایوان هستند، اما حقوق و کرامت انسانی اغلب این افراد اهمیت ندارد. به عبارت دیگر، ارزش انسانی نیروی کار

بخوانند به محل اشتغال خود بازگردند. کارگران، یک ساعت پس از اتمام کار فرصت دارند به محل زندگی خود بازگردند. به گفته یکی از کارگران، نیروی مهاجر در این کشور زندانی هستند. کارفرما تمامی جوانب زندگی ماتحت تأثیر قرار داده و تمامی حرکات ما را زیر نظر دارد.

کارگران مجبور هستند هنگام رفت‌وآمد به خوابگاه همچون محل اشتغال، زمان ورود و خروج را ثبت کنند. یکی از کارگران (ASE) توضیح می‌دهد: «نه تنها تمامی جوانب زندگی کارگران خارجی را محدود کرده‌اند، بلکه مواد غذایی مصرفی را نیز محدود کرده‌اند. کارگران باید از مواد غذایی که از سوی شرکت مجاز معرفی شده، استفاده کنند. شستن لباس‌ها در هر ساعت از شبانه‌روز میسر نیست و فقط در مواقع خاص ممکن است.»

به گفته کارگران، شرایط و روابط کار بسیار خفه‌کننده است. به طور قطع، شرایط منصفانه نیست؛ پروتکل‌های سختگیرانه برای کارگران تایوانی اجرا نمی‌شود و آن‌ها تمایلی به پیروی از قوانین ندارند. اگرچه نیروی کار خارجی را عامل شیوع کرونا می‌دانند اما تا به امروز، هیچ کارگر مهاجری در (ASE) به کرونا مبتلا نشده است. هر کارگری که قوانین را نقض کند توسط کارفرما مجازات شده و بیکار می‌شود. محدود کردن مزدبگیران سابقه تاریخی دارد؛ پیش از شیوع کرونا، شرکت‌های صنایع الکترونیک این کشور آسیایی، صدها کارگر مهاجر را در اقامتگاه‌های اشتراکی ساکن کردند و بر اساس گزارش‌های منتشر شده، حدود سه هزار نیروی کار مهاجر در دو خوابگاه ساکن شدند. شرکت (ASE) در ارتباط با اقدام خود و محدود کردن مهاجران توضیح داد: «ما نسبت به این موضوع آگاه هستیم که اقدامات ایمنی به عمل آمده از سوی شرکت ممکن است باعث نگرانی کارگران شده باشد، اما هدف از اجرای مقررات سختگیرانه جلوگیری از شیوع کروناست که دولت بر آن تأکید می‌کند.» این شرکت با صدور بیانه‌های کتبی در تاریخ یکم ژوئیه اعلام کرد: «ما سهم قابل توجه کارکنان مهاجر خود در موفقیت شرکت و اقتصاد تایوان را تشخیص می‌دهیم.»

تاکتیک‌های ترسناک

تایوان بیش از ۷۱۱ هزار کارگر مهاجر دارد که اغلب

آن‌ها اهل فیلیپین، اندونزی، ویتنام و تایلند هستند. به عبارت دیگر، کارگران مهاجر ۸ درصد از نیروی کار کشور را تشکیل می‌دهند که بیش از ۶۰ درصد آن‌ها در بخش صنعتی از جمله تولید ریز تراشه اشتغال دارند.

«وو‌جینگ‌رو» فعال صنفی کارگران مهاجر تایوان توضیح داد: «شرایط کرونا در این کشور آسیایی مناسب نیست و بدترین دوران همه‌گیری کرونا را سپری می‌کند. برخی از کارفرمایان با بهره‌گیری از تاکتیک‌های ترسناک، کارگران مهاجر را وادار به رعایت قوانین سختگیرانه شرکت خود می‌کنند. آن‌ها به نیروهای تحت پوشش خود می‌گویند، در صورت مرگ بر اثر کرونا به جای بازگشت به وطن، در تایوان سوزانده می‌شوند.»

وی ادامه داد: «بازارهای تهدید علیه مزدبگیران زیاد است. آن‌ها از سوی کارفرما تهدید می‌شوند در صورت ابتلا به ویروس، مسئولیت مالیاتی را نیز عهده‌دار هستند.»

به گفته این فعال صنفی، سیاست اقامت در خوابگاه بسیار تبعیض‌آمیز است. کارگران مهاجر، نقشی حیاتی برای اقتصاد تایوان دارند، اما صرفاً به عنوان نیروی کار شناخته می‌شوند و از هیچ حقی به عنوان انسان برخوردار نیستند. وضعیت کرونا در تایوان قرمز است، اما کارفرمایان تمایلی به تعطیلی واحدهای خود ندارند. وزارت کار تایوان در ابتدا نسبت به اقدامات تعطیلی هدفمند کارفرمایان سکوت کرد. پیش از ماه ژوئن، وزیر کار این کشور اعلام کرد، اگر کارفرمایان هر گونه آزادی کارگران مهاجر را نقض کنند یا با تهدید و اعمال زور آنان را مجاب به انجام کار کنند، جریمه خواهند شد؛ اما اگر چه چنین ادعایی مطرح شده، این کشور هیچ اقدامی در جهت حمایت از مهاجران انجام نداده و هنوز هیچ مقام با شرکتی به خاطر این کار مورد بازخواست قرار نگرفته است.

موفقیت نسبی تایوان در مهار ویروس کرونا را می‌توان به اقدامات قاطع و واکنش سریع آن نسبت داد، اما مدافعان حقوق بشر متذکر می‌شوند که اعمال چنین اقدامات سختگیرانه تنها برای بخشی از مردم غیرقانونی و غیراخلاقی است. دولت این کشور، نقش خود در اقدامات علیه کارگران مهاجر را رد می‌کند اما تمایلی هم برای توقف اقدامات غیرقانونی مقامات و شرکت‌های متخلف ندارد.

تایوان بیش از ۷۱۱ هزار کارگر مهاجر دارد که اغلب آن‌ها اهل فیلیپین، اندونزی، ویتنام و تایلند هستند. به عبارت دیگر، کارگران مهاجر ۸ درصد از نیروی کار کشور را تشکیل می‌دهند که بیش از ۶۰ درصد آن‌ها در بخش صنعتی از جمله تولید ریز تراشه اشتغال دارند